

Dosarul nr. 3ra-468/19

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani – M. Murguleț
Instanța de apel: CA Chișinău – B. Bîrca, O. Cojocaru, S. Iorgov

ÎNCHEIERE

10 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Iurie Bejenaru
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Gheorghe Străisteanu împotriva Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informație, obligarea examinării cererii și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din data de 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, s-a menținut hotărârea din data de 20 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

constată:

La 29 martie 2018 Gheorghe Străisteanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, prin care a solicitat constatarea încălcării dreptului de acces la informație, obligarea examinării cererii din data de 22 februarie 2018, prezentarea informației solicitate și repararea prejudiciului moral în mărime de 5 300 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată Gheorghe Străisteanu a indicat că la 22 februarie 2018, prin intermediul poștei electronice, a expediat la adresa consumator@apc.gov.md, care este adresa oficială a Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței o cerere de acces la informație.

În cerere a indicat că la 20 februarie 2018 a recepționat de la Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței un proces-verbal cu privire la contravenție întocmit în privința sa, iar în conținutul procesului-verbal ca martori au fost indicați: Natalia Ilașciuc și Olga Tabac. Astfel, a solicitat să fie informat dacă persoanele indicate ca martori sunt angajate în cadrul Agenției pentru Protecția

Consumatorilor și Supravegherea Pieței, dacă da, ce funcție ocupă, dacă nu, de unde au fost luate datele acestor persoane.

De asemenea, Gheorghe Străisteanu a indicat că potrivit mesajului extras din poșta electronică, cererea din 22 februarie 2018 a fost recepționată de angajații Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, în aceeași zi, la ora 12:31. Iar până la înaintarea cererii de chemare în judecată au trecut 35 zile, însă nu a primit nici un răspuns la cererea sa din 22 februarie 2018.

În opinia reclamantului i-a fost încălcat dreptul la informație și dreptul la examinarea cererii din 22 februarie 2018 în termenul stabilit de lege. Prin urmare, în temeiul Legii privind accesul la informație, Legii contenciosului administrativ și Codului civil, reclamantul a susținut că este îndreptățit să înainteze cerere cu solicitarea să-i fie reparat prejudiciul material și moral, cu obligarea examinării cererii din 22 februarie 2018 conform legislației în vigoare.

Cu referire la cerința de reparare a prejudiciului material și moral consideră că acestea sunt în directă legătură cu acțiunile ilegale din partea Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței.

Prin hotărârea din data de 20 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani s-a admis parțial cererea de chemare în judecată, s-a constatat faptul încălcării dreptului lui Gheorghe Străisteanu de acces la informație de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, s-a reparat din contul Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței în beneficiul lui Gheorghe Străisteanu prejudiciul moral cauzat în sumă de 500 lei. În rest, acțiunea s-a respins ca fiind nefondată. (f.d. 29, 33-37)

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 13 decembrie 2018 a respins apelul declarat de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, a menținut hotărârea din data de 20 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani. (f.d. 61-69)

Instanțele de judecată au concluzionat că Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței a încălcat dreptul lui Gheorghe Străisteanu de acces la informație, ori recepționând cererea privind accesul la informație la data de 22 februarie 2018, nu a furnizat solicitantului nici un răspuns. Mai mult, în contextul în care furnizorul de informații susține că a comunicat informația solicitată, acesta are obligația de a prezenta instanței de judecată dovada recepționării acestui răspuns de către solicitant.

La caz, prin scrisoarea nr. 27/02-771 din data de 13 martie 2018 nu se confirmă că Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței a furnizat lui Gheorghe Străisteanu informația solicitată, ori lipsește dovada recepționării acestui răspuns.

Împotriva deciziei instanței de apel, la data de 20 februarie 2019 a depus recurs Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii. (f.d. 73-75)

În motivarea recursului recurenta a menționat că atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu au aplicat legea materială care trebuia să fie aplicată și au aplecat o lege care nu trebuia să fie aplicată, la caz instanțele de judecată au aplicat Legea privind accesul la informație, pe când urma să aplice Legea cu privire la petiționare, ori din cererea depusă la data de 22 februarie 2018 nu se regăsește nici un argument temeinic ce ar avea la bază Legea privind accesul la informație.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile și prevederilor legislației pertinente, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței este inadmisibil din următoarele considerente.

După cum rezultă din speță litigiul a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

Prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257, alin. (1) al Codului administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258, alin. (3) al Codului administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești

Din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art.258, alin. (3) al Codului administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434, alin. (1) al Codului de procedură civilă recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la data de 13 decembrie 2018, publicată pe site-ul instanței de apel la data de 13 februarie 2019, expediată participanților la proces prin intermediul oficiului poștal la 29 ianuarie 2019 (f.d. 70). Astfel, recursul depus la 20 februarie 2019, este în termen.

În conformitate cu art. din 439, alin. (2) și (3) al Codului de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității

recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 al Codului de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432, alin. (4) al Codului de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 al Codului de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare

depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440, alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului consideră că recursul declarat de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258, alin. (3) ale Codului administrativ, art. 433, lit. a) al Codului de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieții.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Iurie Bejenaru

Maria Ghervas